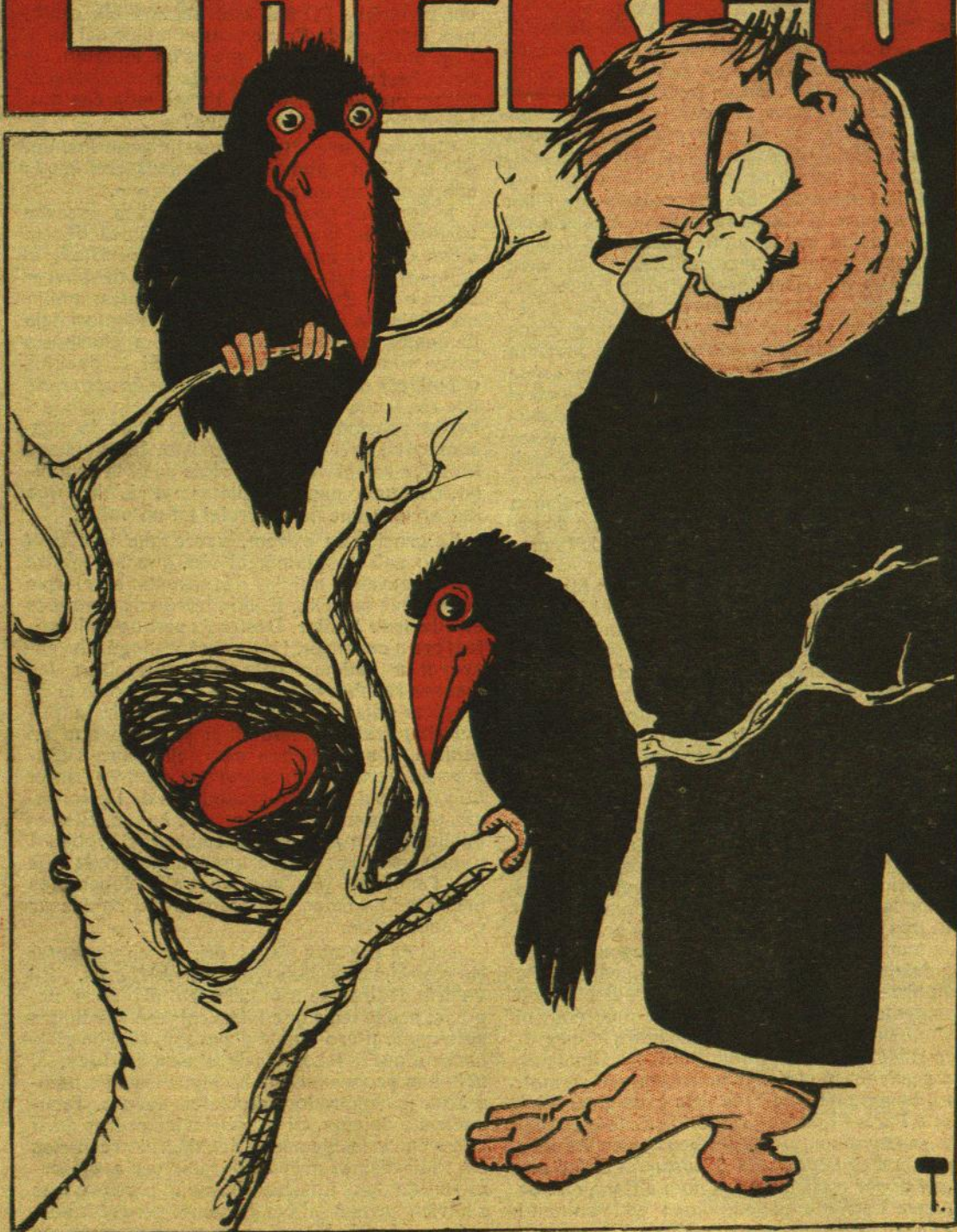

L'HEREU

—Cría Ulleds i Guerras del Río i't freuràn els ulls.

COM ja era de preveure, la manifestació, o millor dir la moixiganga organitzada pels elements més rabiosos del partit lerrouxista, fou un fracàs. Si haguessin tingut desitjos de mossegar, no haurien lladrat tant. Es una deshonra per a Barcelona que existeixin *ciutadans* (no sabem com anomenar-los) que no sàpiguen fer altra cosa que destruir i protestar. Els lerrouxistes són i han sigut sempre la nostra vergonya. Ells són els responsables que en moltes ciutats d'Europa se'ns tingui en mal concepte. Desgraciadament no més se divulga lo que perjudica Barcelona. Tot el món s'enterà que durant la setmana tràgica se cometeren selvatjades impropies d'una ciutat civilitzada; tots els pobles de la terra sapigueren que un escamot de barbres sense ideals, moguts per baixes passions, i amb el cor plé d'odis i de desitjos de venjança, realitzaren actes repugnants i baixos; però pocs són els que saben que Barcelona compta amb establiments benèfics i amb un sens nombre d'entitats que favoreixen els humils i'ls ajuden a pujar el calvari de la vida, que posen de relleu els sentiments nobles i cristians de la majoria dels barcelonins.

Sembla talment que no passin pels fils telegràfics, les notícies que'ns enalteixen i honren, i que les que'ns perjudiquen hi passin depressa com exhalacions.

En aquells temps de trista recordança que a cada cantonada hi esclatava una bomba, tota la premsa nacional i estrangera donava compte de l'explosió amb tal riquesa de detalls, que semblava talment que l'haguessin presenciada. Fins hi hagué diari que anomenà Barcelona «la ciutat de les bombes». I quin interès sempre hi hagut d'ensorrar Barcelona. Llegiu la premsa de Madrid, i veureu que sols publica lo que no deuria publicar si tingués un xic més de patriotisme i un xic menys d'aversió per tot lo que tendeix a engrandir Catalunya. No deixen mai de publicar els crims que's cometen, (els quals ordinàriament són comesos per gent no catalana), les bullangues que quasi sempre són promogudes pels elements radicals, i no sab dedicar un trist comentari al nostre art ni a la nostra cultura. Quan s'inaugurà la magnífica Biblioteca de l'Institut d'Estudis Catalans, els periòdics madrilenys no'n digueren un mot, com tampoc n'han dit res dels èxits que obtingué a París i Londres el gloriós Orfeó Català. Els espanyols encara no saben que en les dues capitals més importants d'Europa, l'Orfeó sapigué posar molt amunt el nom d'Espanya, de aquesta Espanya que ells diuen estimen tant i no saben fer res per a engrandir-la i honrar-la. Cap de les revistes de Madrid que tanta im-

portancia donen als toreros i coupletistes que són la causa de la degeneració de la raça i de la pobresa intel·lectual del poble espanyol, sapigueren destinar una sola plana per a publicar-hi una fotografia de l'anada de l'Orfeó a les dues ciutats esmentades. Potser si la Junta de l'esmentada entitat hagués repartit diners a dojo, no s'haurien fet pregar gaire per a dedicar un elogi a l'Orfeó, que segons els crítics més famosos de França, és el millor del món.

¿Com voleu, doncs, que no'ns indignin els actes barbres que cometen els lerrouxistes, si sabem que se sabran per tot el món i'ns ompliran d'oprobri i de vergonya?

Cal combatre a tota aquesta gent inculta, que no s'han adonat encara que Barcelona és una ciutat i no un aduar de kabilenys.

Ja fa massa temps que presenciem escenes vergonyoses que com bons patriotes devem evitar costi lo que costi. Ni'ls lerrouxistes, ni cap partit polític, poden atrevir-se a deshonrar Barcelona. És intolerable que aquest pobre noi que's diu Ulled, se valgui de la ignorancia de quatre exaltats, per a portar a efecte les seves combinacions polítiques. Si té desitjos d'inutilitzar an en Pich, no ho hem de pagar els que res tenim que veure amb les intrigues i baixes passions que posen de relleu la descomposició del partit lerrouxista. Si us penseu triomfar valent-vos de la violència i la brutalitat, us equivoqueu completament. L'únic que lograreu és que us avorreixi tot un poble.

Es graciós en extrem, veure que una gent que no sab absolutament res, que ho ignora tot, s'atreveixin a titllar d'ignorants, an els que saben més que ells. El bon lerrouxista no més sab destruir i odiar. Destruïx perquè és impotent per a construir, i odia perquè ningú li ha ensenyat a estimar. Els que dirigeixen les masses republicanes, sols s'han preocupat de predicar odis i violències; i per obtenir la popularitat desitjada, han dit al poble lo que no sentien, i mai els han aconsellat que s'educuessin, perquè han sapigut que mentres l'obrer no's desfassi del jou ignominiós de l'ignorancia, s'entregarà an ells en cos i ànima. Els republicans són els que han embrutit el poble. I lo més sensible, és que quan han arribat allà on l'ambició els portava, abandonen les masses, i no tenen la franquesa de confessar els seus errors.

Avui en Lerroux és el primer en lamentar les estridències dels *jòvenes bàrbaros*. Ell voldria dedicar-se tranquil·lament als seus negocis, sense tenir que intervenir en les lluites polítiques. ¡Pero que té d'estrany, senyor *Alcandro*, que'ls teus deixebles sien barbres, si tú'ls has aconsellat que ho siguessin! És natural que'ls sembradors de males llevors, recullin fruits dolents. Si tu, obeint les ordres que't donaven certs elements de Madrid, recurries als radicalismes més exagerats, per a apoderar-te de les nostres masses obreres que s'havien passat al catalanisme, perquè't sorpren que fassin lo que tú en aquells temps els aconsellaves? Si haguessis previst que a no

trigar gaire havies de tenir automòbil, i pos-
seir una gran fortuna, potser no hauries es-
tremat tant la nota radical. Ara voldries que'ls
teus amics fossin més reposats i que bande-
jessin tots els radicalismes i violències, però

ja has fet tard. En tots els temps, senyor Le-
rroux, els que han semblat vents, han recullit
tempestats.

CIVERETTA.

De cop i volta

Tots ja sabem que l'adagi
diu: «per Sant Jaume, melons»;
emprò és un dels pocs adagis
que no sols té aplicació
en la diada de Sant Jaume,
sino que és oportú en tots
els dies del any; puig sempre
melóns o caps de meló
se'n cullen en nostra terra
com en totes d'aquest món,
amb la sola diferencia
que'ls que donen tant renom
a l'adagi que s'esmenta
són els melons de debó,
mentres que'ls melons o testes
de meló cabalment són
melons que surten carbasses
en les manifestacions
dels que's fan passar per sabis
en els mitins redemptors (?),
Ateneus obrers de *ganxo*,
Clubs-camama (que n'hi hà molts)
i Associacions protectores
de l'obrer, que donen sou
a dos o tres que defensen
el treball... des d'un silló.

Més melons, (millor dit) carbasses
resulten que encare són
el quins—siguin blancs o negres,
o de qualsevol color—
els segueixen com a gossos
oïnt-los com uns badoes
amb la boca ben overta,
privant-se respiració:
venerant-los com a idols
pels seus discursos tant forts,
que són una lleiania

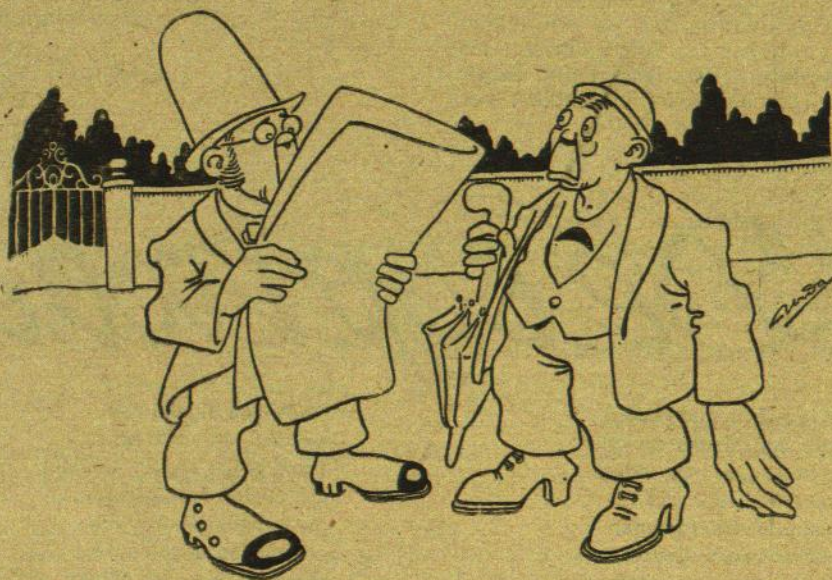
de fàstics als del cantó
oposat, als adversaris,
i uns goigs seguits en llaor
del pastor de la remada,
del capdill dels esvalots
en defensa de la causa
dels que van a tot *estrop*
en cotxe o en auto, mentres
els que ls han encumbrat són
quins van darrera del cotxe
tot tirant un carretó,
com altres gufen un carro,
o venen diaris sent fosc,
o cullen papers, o bé altres
descarreguen sacs al moll.

**

Deixant a la melonada
de banda—que ja n'hi hà prou—
L'HEREU, fervorós, vos prega.
oh, Sant Jaume! Sant Gloriós!
que la Plaça de Sant Jaume
(ja que porta el vostre nom)
acabi de ser-ne 'l Centre
dels actes, demostracions,
protestes i tots conflictes
públics dels de més soroll,
—que motiven amb freqüència
una gran exhibició
de forces de tota mena
prevenint disturbis, doncs,—
que sigui'l nom de la plaça
PLASSA DE LES PRECAUCIONS

PEPET DEL CARRIL

—Mira que diu el diari: «Los jóvenes bárbaros desistieron de la manifestación en vista de las razones expuestas por el Gobernador»!!..

—Noi, no sabia que a la policia, li diguessin *razones*.

Flors, flors

Baix aqueix fíftol escaient i joliu, com una bessonada de color i perfum, publicava l'altre dia en *La Veu*, l'amic Pol una de les seves notes *Al dia*, que mereixeria que tothom la conegués. Bé, amic Pol, molt bé, toqueu-la i no deixeu de petja aquesta qüestió que aquí teniu també un que vos farà costat en demanar a les gentils barcelonines tant amigues de les flors, que adornen llurs balcons amb mates de clavells i margaridoies i enredadores florides. Altres amics vostres i meus, vos ajuden en la tasca; en Bonaventura Bassegoda, l'arquitecte insigne i escriptor acuradíssim, des de les planes de *La Vanguardia* i el mestre en Gai Saber, en Joan M. Guasch, en el discurs presidencial dels Jocs Florals, de Sarrià, qui ara fa dos anys se feren a l'aire lliure, dintre d'un senyorial jardí curull de flors, també deia amb la escaienta manera que ell sab fer-ho: —Si vostres cases de Sarrià són enrevoltades de jardins flairosos, perquè no'n poseu en les finestres i en les places i passeigs? —Poseu-n'hi arreu i que vejan que pels arbres dels passeigs s'hi enfilen els rosers cubrint la nuesa de les soques, ribetejant el marc de vostres balconades i fent un tapic de colors violats de les baranes.

I si en Guasch demanava als de Sarrià la florida dels balcons i dels arbres dels passeigs, allà ont és un atractiu l'encant dels vergers, amb més fe, amb més amor, havem de demanar a Barcelona que's guarnisca de flors, ja que s'hi anyoren els jardins... i si per a excitar la afició a guarnir amb violats i alegrois mantells les fatxades de nostres cases cal esperonar aquest goig amb l'inceniu anyal d'un premi ofert per nostre Municipi, sia en bona hora.

Jo que he peregrinat mantes vegades pels poblets de la Plana, he vist arreu cases escrostonades pel temps, cadavres de pedra qui semblen volguer-se aclofar al pès dels anys, mes, si en el amplit de la finestra llur, he vist florir els testos d'aufabrega i clavellina com una foguerada encesa, el cadaver

m'ha semblat rediviu i els ulls se m'hi han anat atrets per la vermellor dels clavells i la sentor de l'aufabrega i el casallot rònec i malmès m'ha aparegut com un palau rejuenit per l'encís de les flors que hi poncelen.

Barcelona té fretura de flors; sos carrers a dret fil, vorejats per cases de tots istils, semblen també cossos erts i ensopits. Doneu-los-hi el mantell de joventut i de bellesa que sols les flors saben donar, i els carrers de Barcelona, vos faràn retret d'un paradís. Les dones són germanes de les flors i les barcelonines en són enamorades de ses germanes. No trobareu cap damisela que no vulga guarnir son tocador amb un ramell d'odorants violetes, ni son saló amb un pitxer de roses, ni la imatge preferida de ses devocions amb una toia de flors exquides...

Barcelonines, amigues de les flors i flors vosaltres mateixes, enrioleu vostre finestral de campanetes blaves i de clavells vermells i de roses pàlides i enceses... que quan tregueu el cap enfòra i passeu el vostre enamorat, no sàpiga si hi sou o no hi sou a la finestra, que vostre front se confondrà amb la blancor de les roses immaculades i vostres llavis amb el foc dels clavells i sols vostres ulls vos faràn traició perquè brillaran en mig del marc florit com dos estrelles matinals entre'ls tons encesos de l'alba riallera, i brillaran més vius, puig estaràn animats pels reflexes dels matços de les flors que os encerclaran i sadollats del perfum de les poncelles.

Guarniu vostres balcons, treieu les flors a fóra, que a dintre s'hi migren i's collitorcen i a fora esclaten ufanoses i encanten els ulls i embaumen l'espai i porten aires de goig i juvenesa, i juvenesa és vida i és amor i és sols l'amor qui fa els pobles grans i anyorívols.

I no tardeu en decidir-vos; qui sia la primera no'n serà la única, que l'exemple serà encomanadiç i tornareu l'erm en jardí i la ciutat serà un pom de flors i vosaltres les més flairants poncelles.

LLUIS TINTORÉ MERCADER.

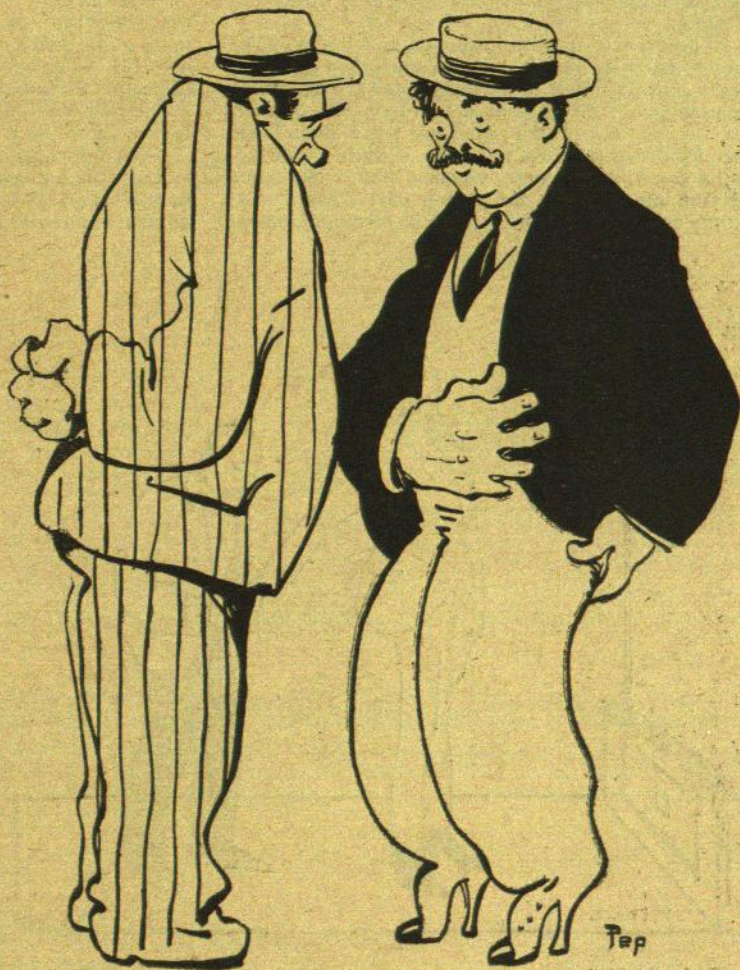

Interview amb Sant Jaume

L'altre nit, ja prou cansat
d'aquesta calor que'ns balda,
jo que tiro espai amunt
amb l'inspiració per ales
més lleuger i més segur
que amb totes aquestes màquines
que'n diuen aeriplans
i que fan tantes desgracies
disposat a una interview
amb el gran Patró Sant Jaume.
Del primer cop d'ala, amunt,
ja deixo la terra plana;

al segon, ja soc més alt
que'ls parallamps de les cases
camí seguint en mon
vaig pujant enlaire, enlaire
i veig en mon vol altiu
aplanar-se les muntanyes,
tornar-se els pobles menuts,
tots els contorns esfumar-se,
tornar-se el mar espaiós
petit com un bassal d'aigua.
Veig els llums d'aquest terre.
per la distancia apagar-se
i fer-se en canvi més grans,
més esplendents i més clares
les estrelles del blau cel
a mida que vaig alçant-me.
Al fi, la terra a mos peus
veig com un gra de mostaça
i m' trovo en l'immens espai
voltat de núvols i d'astres,
com un corpúscul perdut
en la immensitat sens marges.
Travesso constel·lacions
d'estrelles que llum escampen
fins que arribo a un gran cinter
que faxa la volta blava
brodat tot ell a curull
de polsím de llum que encanta
que en la terra coneixem
amb el nom de *vía láctea*.
I com també es conegut
per sè el *camí de Sant Jaume*
com penso que m'ha de dur
de dret a la santa estada
on viu d'etern llogater
el Sant patró de la Espanya,
jo que l'enfilo de dret
sense buscar-ne cap altre
i apretant encare més
la força de la volada
me trovo davant dels ulls
del palau, el portal ample.
Un angelet me vé a obrir
i tot passant per la quadra
on renilla un cavall blanc
amb guarniments d'or i plata
entro per fi al gran saló,
on m'esperava Sant Jaume
amb un somriís celestial,
amb una mirada franca,

éscarpin ses blanques mans
la seva barba ben blanca.
—Senyor, del món he vingut
fins a vostres nobles plantes
perque em diguesseu perque
quan arriba vostra diada
es quan comencen allí
dels verts melons les parades.
—Vos creieu que són melons
i l'apariencia os enganya
i sols els que van dient
que són caps-verds, carabaces
són els que estàn en lo just
són els sols que no s'enganyen.
Quan me varen fer patró
de lo que'n diuen Espanya,
al veure aquell batibull
que tots volien portar-ne
el govern de la Nació
encar que no'n fossen aptes,
quan arriba el juliol
ne faig tria cada anyada
dels polítics, i amb els caps
ne faig guarnir les parades
que pensen que son melons

L'Emiliano Iglesias. —Jo vareig anar a l'Ajuntament en qualitat de víctima de la *Setmana còlica*.

i que sols son calabaces.
Si els polítics que teniu
tots diuen que res no valen
i son encare els mellors
que no van a la parada
penseu com deurien ser
els que allí's venen i's tatxen!...

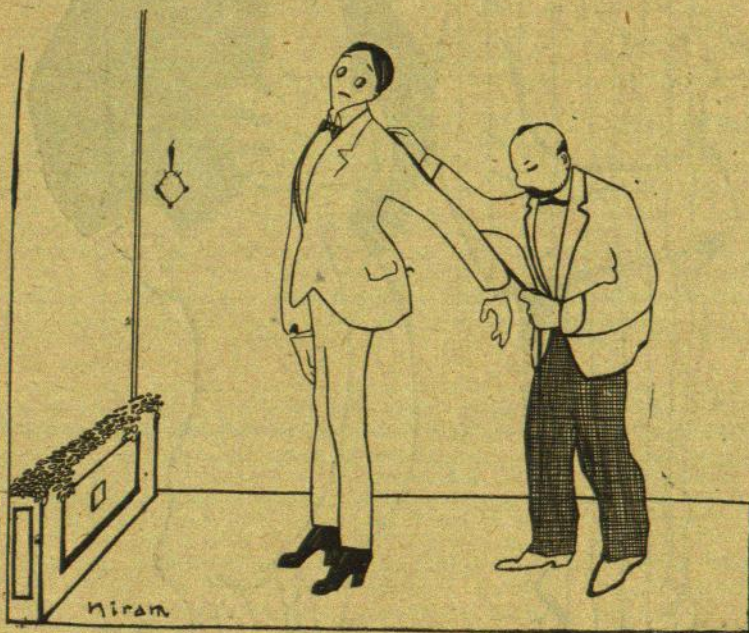
CABALER.

Fantasia

El jorn s'ha deixondit tot entristit i malhumorat. Una nuvolada espessa i esfereidora s'ha ensenyorit de l'espai amenaçant constantment amb devassalls d'aigua.

El bon Sol prou mira i rebusca una petita esclata per entre'ls nuvols malestrucs per a deixar-se veure a la terra, ont hi ha flors que'l criden obrint-se ufanoses i aixamplant els braços. El bon Sol sab que és l'alegria del món i que les ànimes l'estimen i li diuen tot jorn paraules d'amor dient-li: — Sol solet, vinem a veure, vinem a veure. Sol solet, fes una ampla rialla de part a part d'espai que'l món s'estremirà de joia i totes les ànimes botaran

A CAL SASTRE

—Quants botons vol a l'americana?
—Home... tants com traus hi fassi,

d'alegria i milers d'auells de tota mena celebraran la vinguda amb un devassall de reflets i de cançons per a dir-te llur agraïment.

Al bon Sol, sempre vell i sempre jove, li plauen les paraules d'amor i per això lluita coratjosament per a eixir, mes endebades, car la nuvolada s'és feta com mai forta i espessa.

Senyor Sol, volta mig plorós per dalt l'espai cercant un finestró per aon treure la testa, mes veient estèril son esforç, plora desconhortadament i més oïnt el prec de sa estimada la Terra.

Senyor Vent, quietament s'és arreconat en cantó de cel, al veure a son bon company Sol, qui vessa llàgrimes d'amargor, va per conhortar-lo i així li parla:

—Oh germà Sol, com és que sou tan trist i aclaparat? Vos que sou la mateixa alegria, que feu caure la tristesa enderrocada als vostres peus, com és, oh germà Sol, que avui sou trist i concirós?

—Oh, germà Vent — fa de resposta el Sol — deieu-me plorar en solitud, que bona raó tinc. La Terra, ma estimada, me crida amb una veu dolça, me demana que vagi a besar-la i'm convida amb concerts d'auells, amb flaires de flors i amb cors vessant d'agraïment. Ma estimada plora, i jo no ploraré? Aquesta nuvolada envejosa s'és posat al meu davant i no vol fer-se gens enllà.

—Germà Sol, — diu senyor Vent — per això sou trist? Alegreu-vos, jo soc l'amo de l'espai, i Deu m'ha donat poder damunt tota nuvolada. Jo puniré com cal, a l'envejosa del vostre amor. Jo escorreré la cortina de la balconada de l'espai.

I senyor Vent, airat, tot d'una se'n és anat cap a la nuvolada i ha cridat:

—Au enllà, pas al missatge de l'alegria.

Amb ronc estridents fent dançar les branques dels arbres i les fulles mortes per terra, s'ha girat contra'ls núvols inicis i a empentes i tomballons els ha anat foragitant espais enllà fins que no se n'ha vist ni un trist borralló. Madona Nuvolada ha restat morta i sos fills perduts en l'oblit.

Senyor Vent ensoperbit de sa proesa, magestuosament se n'és tornat al seu reconet amagat del cel.

I el bon Sol, amb la boca amplament oberta, li ha dit amb un gran crit:

—Mercès.

I en voleu de piuladissa d'auells i de flaires de totes menes. Els arbres han alçat les branques ben enlaire com uns grans braços, per a donar-li la benvinguda, tot l'ambient s'és endiumenjat, tots els balcons i finestres s'han obert de bat a bat, els homes al mirar-lo, l'han trobat jove com mai, l'han vist com si sortís avui per primera vegada, per tot ressonava un immens *alleluia*.

El blau immaculat l'acompanyava.

Madona Terra s'és enjoïada de les festes per a millor rebre'l i l'ha rebut amb els braços oberts i amb els llavis frisosos de paraules amoroses.

Senyor Sol i Madona Terra s'han abraçat.

En ells la vellesa no priva l'amor.

La joia i la poesia, dues verges adolescents, han batut palmes de triomf.

La prosa i la tristesa, dues velles arrugades i malesirugues, s'han amagat avergonyides en llurs incògnits afraus.

ROC D'OLIÓ.

Filosofies de cafè

En una d'aquelles tardes d'estiu tan ensopides, a la taula del recó del cafè de Vilatenfaig hi havia quasi bé 'ls amics de sempre: en Ventafoç que per mandra de discutir amb el Platja, com de costum, es concretava en fer-li qualque pregunta encarrilada a la correcció d'una bota de vi picat que aquell tenia per a vendre; en Mastambal s'entretenia esbocinant els dos ferroços de sucre que li havien sobrat del cafè perquè'l cafeter no els servís a ningú més i de tant en tant avisava a l'endormiscat Pep Pau Berrat que no s'esgratinés aquella cara tan malmesa; l'Artigós amb els ulls clavats al sostre recreant-se, segurament, al record d'algun episodi de la *Manigua Cubana*; el Badó Sanet fent números sobre la taula calculant, aixís per sobre, els diners que faria del vi de la cullita vinenta, i un servidor de vostès, cap-ficat i preocupat constantment amb les proves del dítxós negoci de la garrofa artificial i l'elixir per a la lliure circulació dels ossos.

Al compareixer el senyor Antonet, com si digués: sim el president de la *peña*, reconegut de tots per raó de l'edat i experiència, va esvalir-se l'amodorrament que s'havia apoderat dels de la taula, orientant-se animada discussió sobre'l joc, degut sens dubte, al soroll del metall que des de la saleta del costat s'ouïa. Amb facilitat de paraula i arguments incontrovertibles el senyor Antonet, durant un discurs de mitja hora, ens posà de lleu la repugnància que al joc tenia amb totes llurs funestes conseqüències, explicant-nos, ademés, que ell havia estat dominat per aquell vici bona part de llur vida, però que quan la seva voluntat de ferro va dir prou, tot se va acabar.

Tots, absolutament tots els circumstants vàrem estar conformes amb les manifestacions fetes per l'orador, tant, que ademés de fulminar els més grollers dicteris contra aital abominable viciot, uns significaren solemnement el ferm propòsit de llençar tota moneda que d'aquell lloc vingués, mentres altres prometen fer-ne entrega íntegrament al primer pobre que passés pel carrer.

Després d'una bona estona de silenci que no més se sentia 'l soroll de la moneda de la saleta del costat, li vingué l'acudit al senyor Antonet, de fer-

nos dar una pesseta a cada hù dels de la taula, sens explicar ni preguntar-li ningú en que devia invertir-se aquella suma que religiosament li vàrem entregar. El nostre President s'en va anar, suposant quasi be tots, que era qüestió de fer-nos servir un bon brenar. Tornà aquest senyor al cap d'una estoneta i ens diu que no havia pogut resistir la temptació de ficar-se, no més que per pura curiositat, a la saleta del costat distraient-se jugant amb la quantitat recaudada.

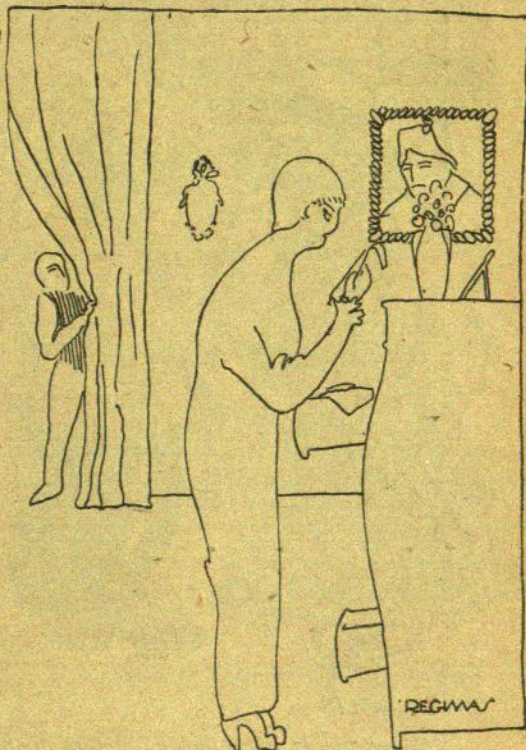
Com que era gairebé de sentit comú el pensar que sortia pelat d'aquella *barberia*, alguns s'enfadaren i li dirigiren paraules bastant groixudes impropies d'ésser dites a un home de la fusta del senyor Antonet, fins que aquest sense perdre la serenitat diu:

—Bé, però senyors, quina ceba'ls fa coure'ls ulls, si encara no m'han deixat acabar de enraonar; sapiguen, doncs, que probant sort allí dintre, els hi tinc de dar quatre pessetes a cada hù.

—Bé, home, bé, no s'agravi, dispensi—replicava la majoria amb les cares totalment canviades—dispensi, que no veu que això ha estat una broma; ja ho havia de conèixer que no's deia en cap mala intenció, home!

Després de poc que ens aixecàrem per a anar a donar un passeig, vaig observar amb rigurosa escrupulositat que ningú llençava cap pesseta i que cap pobre dels que trobàrem rebia ni una sola moneda blanca; únicament un servidor vareig complir la paraula, car amb un *arranque* de valor me trec les quatre peles del butxacó de l'ermilla i les llenço... a l'altre butxacó.

PEPET A.

El criat.—Caram! la senyoreta regirant els papers del senyoret. Tant mateix les dones són ben tiferes!

Segons han manifestat uns dependents del Laboratori microbiològic municipal, estàn en perill les nostres vides, degut als molts gossos que han sigut mossegats per altres gossos atacats de rabia, que fa pocs dies han recorregut diferents districtes.

S'assegura que són moltes les persones que han sigut també mossegades.

Ara comprenem perquè el dijous passat, a la plaça de Sant Jaume, hi havia tanta gent armada.

Els elements mauristes de Barcelona, continúen celebrant mitings. No's pot negar que la joventut conservadora està carregada de bona fè. Mireu, que suposar que logran formar un partit formidable, i que tota la gent d'ordre [ingressarà a les files mauristes!...

No's feu il·lusions, noiets, que si a Barcelona té en Maura alguns admiradors no és per la política que representa, sinó perquè ha sigut injustament calumniat i postergat per polítics que no li arriben ni a les soles de les sabates.

Demà que en Maura governi i logri vèncer els

seus enemics, desapareixerà la simpatia que ha sapigut inspirar als elements neutres.

Desenganyeu-vos, mauristes, datistes, liberals, i demés monàrquics que expandiu amb entusiasme els vostres ideals, creient *convertir* el nostre poble, que mai, per molt que us esforceu, veureu realitzar els vostres propòsits.

A Catalunya els partits històrics són morts, i ben morts, i els que no creuen en l'autonomia i no reconeixen la nostra personalitat i no defensen les nostres justes reivindicacions, fracassaràn sempre fassin lo que fassin i diguin lo que diguin.

En Weyler, imitant a l'il·lustre senyor comte de Romanones, ha anat a visitar les places del Marroc. Com que Deu li ha donat una figura tan arrogant i una cara tan expressiva, ha sigut l'admiració de tots els que han tingut l'honor de veure'l. Un cèlebre naturalista anglès, defensor acèrrim de les doctrines darwinianes, quan l'ha vist s'ha entusiasmat extraordinàriament.

D'ençà que ha arribat s'han obert varis establiments, dedicant-se, molts d'ells, a la venda de pastilles per treure taques.

Segons s'assegura's prepara un gran homenatge per enaltir el *talent* d'en Pich.

Les mediocritats que logren popularitzar-se, els passa lo mateix que succeeix amb la música ramplona: que durant una temporada, tota la gent de mal gust, la canta, i després s'oblida i mai més ningú's recorda d'ella.

Segurament, dintre uns quants anys, el nom d'en Pich, no més figurarà en les factures d'instal·lacions elèctriques.

Continúa jugant-se descaradament, sense que les autoritats s'hi oposin.

Però per què serveix el governador?

El senyor Andrade, pobre senyor, té missions difícils que complir, i no pot preocupar-se d'aquestes coses sense importància.

Que us penseu que no's necessita temps, per anar en nom del Govern, a visitar els toreros que han sigut malmesos per les banyes d'un brau?...

S'han publicat en un volum, els articles que l'il·lustre publicista Miquel S. Oliver, un dels més brillants escriptors catalans, ha escrit referents al «cas Maura».

Aquest recull d'articles segurament serà llegit pels admiradors i detractors d'en Maura, per çò ens plau [que l'eminent escriptor senyor Oliver, hagi escrit un «Epíleg» presentant el llibre i explicant els motius que l'obligaren a sortir en defensa del senyor Maura.

El senyor Oliver, segons ell mateix declara, defensà an en Maura, perquè'l vegé postergat, no perquè estigués identificat amb la seva política.

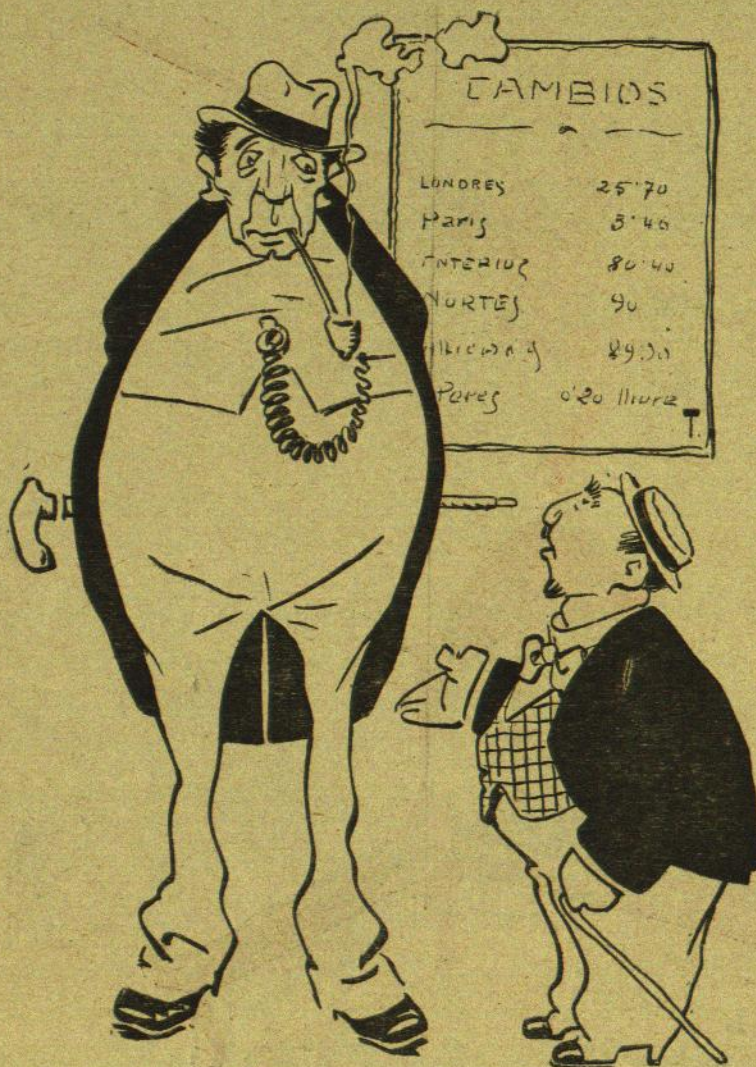

ENTRE POLIS

—Sabes que te digo, Facundo? que nosotros semos las verdaderas víctimas de Maura, porque mira que no tenemos descanso.

Proecte de monument que la ciutat de Lisboa pensa erigir al gran revolucionari *D. Emiliano*, davant del Palau... das Necesidades.

— En què consisteix que'ls francs estàn tan baixos?
— Fill meu; no ho sé. Ja veu que soc ben franc.

Així, doncs, no és un *maurista* sinó un *defensor* d'en Maura.

El senyor Oliver té la franquesa de confessar que és regionalista, com ho ha sigut tota la vida, i que està distanciat d'en Maura, perquè és un home d'Estat de procedència i temperament unitaris.

Molt bé, senyor Oliver, així parlen els homes patriotes.

L'altre dia el Governador estava que treia foc pels caixals perquè en la Diputació s'havia llegit la proposició dels *jóvenes bárbaros*, demanant una subvenció de 5000 ptes. per al monument a n'en Ferrer, i alabava l'actitut d'en Boladeres perquè no havia permès que's llegís la mateixa proposició en l'Ajuntament. Nosaltres ja ho sabem perquè's va permetre la lectura a la Diputació; allò per a nosaltres fou un parany posat pels diputats amants de l'ordre per a veure si lograven que'ls radicals se piquessin els dits, i creieu que en bona part van lograr-ho. La prova és, que'l fiscal enten ja en

l'assumpte i que sembla que'ls diputats Guerra del Rio i Llidet seràn empaperats i fora molt possible que l'acció s'extengués a sis més, que també la defensaren.

I prou d'aquest coll, que quan la justícia parla, L'HEREU, respectuós amb ella, ha de callar.

◆◆◆

L'«Associació Catalana d'Art Dramàtic» ha fet una Memoria — projecte per a la construcció d'un teatre de primera, com els millors de l'extranger.

Un edifici a quatre vents.

De dit projecte se'n haurà de donar compte un dia o altre a l'Ajuntament, i si aquest l'accepta, diuen que tindrem el teatre construït per a la Exposició de 1917.

De modo que's tracta d'un projecte que ha de passar per la Casa Gran per a que'l sancioni nostre Excm. Ajuntament.

Ai la mare! Veïam si no passarà de projecte!

Valga la bona intenció.

Qui sab si aquest presentiment nostre l'han tingut els organitzadors de les funcions del Teatre de Naturalesa a La Garriga.

Els ja l'han trobat fet el teatre i un bosc.

Es el teatre que respon a les aspiracions de tot bon català un teatre aixís:

TEATRE LLIURE

◆◆◆

Precisament un diputat de cognom castellà, ha posat les peres a quar-

to al senyor Royo Villanova per haver sostingut aquest que l'escriure en català és aïllar-se de tots els demés espanyols.

Al dir-li que *la fecunda vida catalana tiene su vehículo natural en ese lenguaje...* sembla voler retreure-li la infeconditat de les terres, qual idioma per al senyor Royo és poc menys que sagrat.

I al refermar el senyor López Monís, valent defensor de nostra llengua, que *seguirán publicándose periódicos en catalán... que sólo significarán expansión cultural...* sembla voler significar-li al rabieta del senyor Royo que la Literatura Catalana té vida propia i que amb el seu calumniós article «El idioma y la Patria», ha ensenyat massa l'orella.

I el senyor López li ha escapsat.

◆◆◆

Saben aquell bàndol sobre la circulació de les cabres?, doncs, si no en la totalitat, en bona part, ha sigut lletra morta. Allò de que les bestioles no poden anar per les aceres, com si no s'hagués manat. L'altre dia n'hi havia tot un remat qui

s'estava refregant la picor que la calor els hi dona, en el sócol d'una fatxada, naturalment obstruint l'acera, mentre el cabrer estava enfront d'una entrada munyint-ne una i xerramequejant amb la minyona que no era de lo més despreciable.

I com que al passar per l'acera ho fèiem amb dificultat, i anàvem depressa, vàrem dà una rellescada que per poc ens trenca el coll al trepitjà aquella estesa d'olives... sense pinyol.

El Progreso que per vergonya de Barcelona encara s'publica, fa uns quants dies que intenta injuriar an en Cambó, atribuint-li fets que sols existeixen en la pobre imaginació dels miseriosos redactors de la *Gazeta de la Xina*.

Diuen que'l nostre il·lustre amic senyor Cambó, està espantat perquè en Lacierva està disposat a posar-lo a la *picota*.

Quina por!...

També diuen que ell és el responsable de la *repressió* i dels fusellaments dels *héroes* de la setmana tràgica, i que té les mans tacades de sang.

L'última afirmació és certa. Nosaltres li hem vist les mans tacades de sang, pero fou quan se les posà sobre la ferida, produïda per una bala que li engegà una mà criminal.

Després de tantes empenyes i rodolons, l'asfaltat de les Rambles s'ha paralitzat per complet i ha quedat la millor arteria de la urbs empantenegada de llarg a llarg en les seccions de les rambles d'Estudis i Canaletes. Avans creiem que era degut a que la casa constructora havia fet fallida segons deien uns, que havia plegat segons altres, més ara surten els diaris amb que la paralització obeeix a que'l senyor Boladeres no deixa tirar endavant, creient que les llosetes no son de la qualitat que correspon segons el contracte, i que avans de deixar seguir l'asfaltat vol examinar els *tarugos*.

Si's posa a examinar *tarugos* no acabarà mai més, puig tindrà feina llarga; si'ns ha de creure, deix-hi-ho correr i recordis d'allò:

*Si quieres ser feliz como me dices,
no analices, Guillermo, no analices.*

—Noi, posa'm una *horchata*.

—Voleu dir que no vos convindria més una *americana*?

Senyor *alcalde mayor*...

Al passatge de l'Orfeó Català (per altre nom de Cameros) hi fa falta un llum.

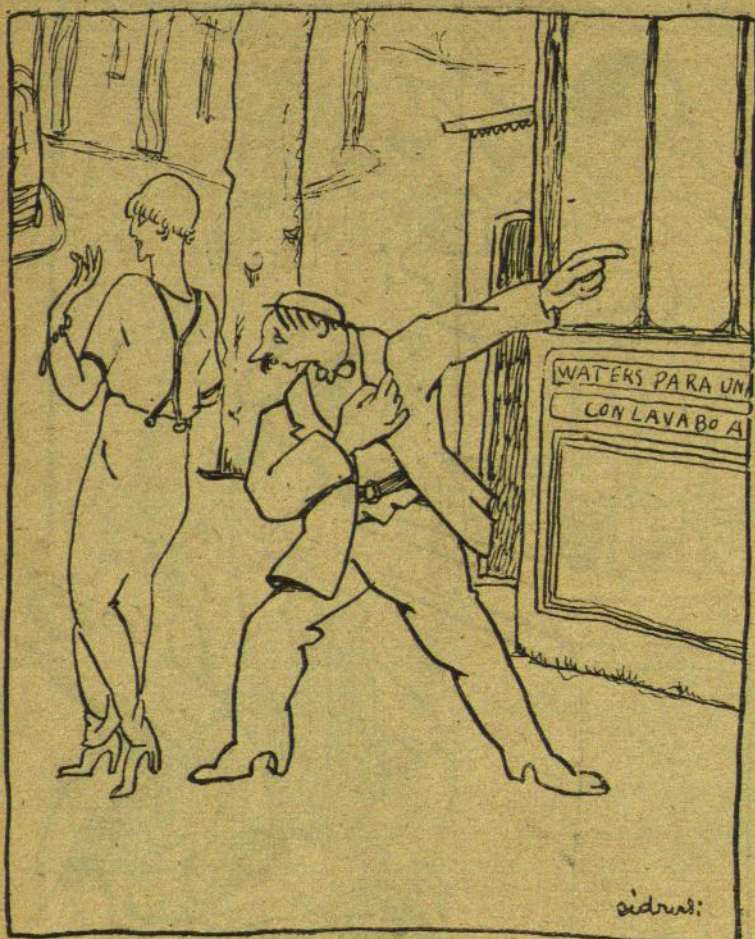
Que dieu? que no és veritat?

Passau-hi quan és fosc i vos ne convenceréu. (Sobre tot de vuit a nou i en dies de festa).

A Barcelona no li vindrà d'un llum.

A càla Ciutat en sobren.

—Diguim-ho... si no vol que'm vagi a gastar els últims deu cèntims en aquest *Panteón d'enamorats il·lustres*.

Una exposició interessant

Dies passats, amb motiu de la festa-major de Terrassa, hi hague en el Saló Sabater d'aquella localitat una notable exposició del excel·lent pintor Joaquim Vancells.

Hem dit notable i realment ens quedem curts, perquè amb aquesta exposició composta exclusivament de paisatges, en Vancells s'ha revelat una vegada més, l'expert dominador del tècnic, quina percepció clara i harmoniosa de la naturalesa i del color, són les qualitats més apreciables en ell, i a les quals deu els seus triomfs.

En els paisatges exposats, tots ells o la majoria d'ells, notes i efectes de les encontrades prou conegudes de la celebrada muntanya de Sant Llorenç Savalls, s'hi reflexa un caràcter sincer, gens efectista ni rebuscat, quina prodigiosa espiritualitat sorprèn i commou, tant per la brillantesa de colors com pels procediments, que acusen sempre un mestre consumat, fent de manera que aquestes obres no resultin amanerades o una senzilla copia del natural, sinó una evident executoria d'art quina

excelsitut se fa més patent amb una elemental força i equilibri de destre, i un gran rellu en la bellesa i percepció.

I amb això, sens dubte, hi guanya l'obra amb potencialitat i transcendència. Ens guardará de mentir, qui vagi veure i admirar els quadros rotulats «La nostra muntanya», maravellosa mostra d'un verdader talent; «La plana segada», rígida i perfecta; «L'hermita florida», melangiosa i magistral alhora; «Tarde assolejada», «Armonies de la posta», «L'iglesia vella», «La plana daurada», «El primer raig de sol», «Primavera», «Després de la pluja», «Rostolls i Garberes», i tantes d'altres que'ns cansaríem d'anomenar, totes severes i harmonioses.

Amb tot, lo que més se remarcà en l'exposició de referència, fou el caràcter, la vigorositat, el fort esperit de potencia, que no essent mai tasca d'analista, fan que les obres d'aquest pintor tinguin notablement una gran independència en la visió, i una remarcable honradesa en la tècnica que empleia; qualitats ben justes ambdues i que nosaltres li alabem molt, perquè amb elles demostra la seva entesa indiscutible, col·locant-se, pel propi mèrit, en primera fila entre nostres millors paisatgistes.

Bé ho devia comprendre així el públic, quan al segon dia d'oberta l'exposició, ja hi havien venuts més de la meitat dels quadros, i eren ben generals els elogis que

imparcialment se prodigaven sense preàmbuls ni regateigs.

Nosaltres, ho diem sincerament, varem trobar aquesta exposició, magistral i altament notable. Força, justesa, equilibri, percepció, domini, de tot lo més significatiu i essencial en l'obra pictòrica; se troba en l'obra colorida d'en Joaquim Vancells, quina fortitut i modalitat voldríem veure més prodigada i enaltida, per a que tothom celebrés l'importància i transcendència d'una pintura notable per tots conceptes.

Terrassa i amb ella el seu municipi, deurien ocupar-se'n. En Vancells val molt i es mereix més encara.

Nosaltres, tot congratulant-nos del bon èxit d'aquesta exposició, felicitem de tot cor a l'expositor, desitjant que pel bé del nostre art, sovintegi més aquestes mostres de la seva indiscutible personalitat.

V. i B.

DEL COP DE PUNY

El divendres passat la Penya Pugilista va fer prometa en la pista de patinar de l'Iris Park.

Una gentada que presentava un brillant balanç metàl·lic, presència la *soirée*, que, dit sigui en perdó de la voluntat dels organitzadors, va escamar moltíssim a la gent, en primer lloc a n'aquells que per curiositat hi acudeixen.

De les cinc lluites sols ne vegerem dos, sense reembols de cap mena de lo pagat per a veur-ho tot. Es clar que no's pot precisar els aconeteixements que hi poden haver-hi en el transcurs de la vetllada, però això no vol dir que si haguéssin tingut més conte, haurien privat de que en una mateixa nit, se sospenguéssin dos combats per manca d'igualtat de forces i un per presentar-lo amb títol de campió i ésser una neula. Això d'anunciar campions costa molt poc i ompla molt però devegades resulten lleugereses que perjudiquen al sport.

Si haguéssiu anat a l'Iris, haurieu vist un home de 80 kilos, tot un campió alemany, segons deien els programes, com sucumbia de la manera més ridícula i vergonyosa davant en Frederic Armengol que de primer anuvi el saludà amb un repertori de bolets que no s'hi vegé de cap ull. Acabat, un senyor francès anomenat Mille, que estava a una *mille* de saber lo que's feia, i un tal senyor Mateu que semblava de recurs.

L'única cosa que marxà a l'hora fou 'l match del negre San Martín que posà fora de combat a son contrincant que per breus moments va fer l'anec.

Una cosa és de pregar als organitzadors i és que no deixin pujar al ring amb sabates de carrer. Homes, fa molt pobre, tant sols siguin unes esparidenyes de pesseta. Tots hi guanyarem; fins el jutje.

DE LA COSSA

Els jugadors de l'Espanya i de l'Universitari com a bons creients, han jugat el partit de Copa Catalunya desafiànt la calor, que no és poca, i traient com aquell qui diu, el fetge per la boca.

El partit va ésser d'homes de seny; tots jugaren bé i dins de lo més noble que en llur joc poden fer-ho, procurant desenrotllar un joc bastant correcte. L'única nota que feu mal sò, sigué'l referèe que no serveix.

Va guanyar l'Espanya per 3 goals a 1.

El galeno cada vegada se presenta més fluix. Es l'istiu, que com tots els anys els els pren nois escampant-los per diferents pobles, però ells tot i ésser quatre gats sempre apunt de lluitar.

—En el camp de l'Espanyol els andreuencs i els badalonins, se disputaren qui dels dos ne sabia més fent

tot quan podien per a guanyar-se. L'Avenç i 'l Badalona són dos equips bastant bons, molt igualats, si be porta més joc el segon però tot i amb això aquest cop no'ls ha valgut i 'ls tocà perdre per 3 tantos contra 1 que feu'l Kayser (no crec que tingui res que veure amb l'Emperador alemany).

ALTRES NOVES

A la fi el Club de Mar del Centre de Dependents ha tret el yol, que tant temps han gruat llurs socis. En aquell lloc per anar amb yol és una cosa de l'altre món. Cuidado que l'embrutes!

Les dues tripulacions que avui poden fer ús del yol, se l'han guanyat pam a pam. Menys costa guanyar la gloria del cel.

L'Hel·lènic, d'ara endavant no gastarà més trenyines.

—Tots sabeu que a Terrassa, la reserva del Barcelona va guanyar a l'Arenas per 2 a 1. Doncs be; ara que tot el primer ha anat a jugar a Bilbao, ha perdut els dos partits jugats.

Ja ho deia: si 'l primer arriba anar a Terrassa de segur que també pert.

—La lluita que dins l'aviació hi ha entre les nacions és grandiosa. Tots s'esforcen en batrers llurs proesas i poguer riures-s'en uns dels altres.

Alemanya acaba de realitzar dos proves que han deixat badant a tots. L'aviador Bochm, figureu-vos que amb la major tranquil·litat ha volat 24 hores sense tocar terra. Acabat un altre senyor que's diu Oelerich, volant volant arribà a 7.500 metres d'alçada. Aviat anirem a la lluna.

I nosaltres molta admiració al progrés, però res, que passi de res. Som uns pagesos i vergonya ne tinc al dir-ho.

CARLITUS.

* * *

Acudit

Al meu poble hi hà un lleterero que diu lo contrari de lo que significa. Es tracta del següent que diu: «Planxadora» i casi sempre són les dotze de la nit que encara estan planxant.

TRACTAMENT INFALIBLE

Las ciencias adelantan...

—A vosté li convé sol, molt sol; si's vol curar, ha de pendre el sol día i nit.

FUTURISTES

—Com és que tinguent tant mala voluntat a n'en Pere 'l vas casar amb ta filla?
 —Per aquesta mala voluntat es perquè'ls he casat.
 —No t'entenc.
 —Aixís tindrà la meua dona per sogra.

—L'Imparcial diu que si tots els espanyols parlessin el mateix idioma 'ns estimariem més

—Molt bé; que parlin els castellans en català i no tindrem res que dir.

—¡Be! En què quedem! Sant Cristòfol és protector en pro o en contra de la peste?

ENDEVINALLA

A totes les cases n'hi ha
 tant si ho creus com si no ho creus
 i jo't puc assegurar
 que te potes i te peus

FRET.

SOLUCIONS AL NÚMERO 37

QUADRO NUMÉRIC

7	1	7
1		1
7	1	7

ENDEVINAIRES: Joan Pons; Angel Malgrat; Josep Nadal; Miquel Vila; Lluís Barça; Jaume Bausells; Joan Geli; Joaquim Soms; Francesc Lloveras; Ricard González; Tomás Ribera; Josep Casademunt; Joan Meig; Emili Sançristòfol; Ramón Balaguer.

Preguem a tots els corresponsals i subscriptors de fora envïin, lo mes prompte possible els quartos, a fi de regularitzar la nostra administració.

La Direcció

P. A. E.—Envïi un article sobre l'assumpte que'ns parla i mirarem de publicar-lo.

J. T., Masnou.—No vá.

R. S. i V., Ciutat.—Tingui paciència que tot arribarà.

Manyac.—Doncs no ho sembla pas de manyac, si es més fiero que los jóvenes bñ baros. Recordis que hi ha una llei de jurisdiccions.

Ll. B.—Ja ho hem dit moltes vegades que'ls dibuixos han de ser en tinta xina. Envïi alguna coseta puix vosté té aptituds.

R. M.—Agram els elogis que'ns dedica. Li preguem torni a llegir l'article del senyor Montofu, doncs segurament no l'ha comprés bé.

Poruc.— Ai, vosté està enamorat! I quines coses fa dir la dulce pecció!

J. Rafel.— Carambes qu'es tremendo vosté!... És molt perillós quan agafa l'arrencada.

Sol.— Entornis-en al llit que aixó es la lluna.

Papitu.— Al cove.

S. C., Rubí.— Va l'aument que demana.

T. A., Sabadell.— Esperém tindrà conforme nostra liquidació.

R. P., Torelló.— Com havia sortit el correu, li enviàrem en paquet apart l'aument.

R. S., Ciutat.— El seu dibuix anirà quan li toqui'l torn.

F.A.O.— Id. id.

Kuka.— Id. id.

J. T.— Id. id.

M. I., Igualada.— Rebut giro postal. Conforme.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

L'HEREU Setmanari humorístic SURT CADA DIJOUS

ADMINISTRACIÓ: València, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ

Un any, 6 pessetes. Mig any, 3 pessetes.

Núm. solt 10 cts. Atrassat 20 cts.

ALMACENES

BARCELONA
Celt, 13 y 15. Teléfono 1978
BARCELONA
Celt y Santa Domingo

JORBA

NOTA. - En nuestros almacenes se compran todos los artículos en excelentes condiciones de precios y buenas calidades

BANYS SOLE

Salmerón, 15
Teléfono 7902

CASA BASTIDA

18 - Passeig de Gracia - 18

SASTRERIA NORDAMERICANA

Nostre colossal augment de venda és produït per la gran rebaixa de preus

La casa garantitza vestir-lo amb la millor perfecció amb teles de gran chic i tall angles, en trajes de 9'95, 19, 29 i 39 pessetes els més superiors

Continuen les grans rebaixes de preus en totes les seccions

Armillas fantasía. . .	des de 2'95	Corbates pala gran, tot seda.	0'95
Pantalons amb gira a baix, usuals i per a tennis.	4'95	1 dotzena de colls i 1 dotzena de punys . .	4'95
Impermeab. anglesos els millors del món . .	25'00	Mitjons, 6 parells. . .	1'95
Camises	3 per 5'00	Mitjons fantasía, pretina piqué	2'95
Camisa cèfir fantasía, coll, punys i corbata. .	3'95	Trajo interior fantasía. .	2'95
Barrets Canutier, palla. .	2'95	Samarretes	0'95
Gorres angleses	1'95	Elàstics	0'75
Sabates forma americana.	9'95	Lliga-cames.	0'50
		Mocadors, mitja dotzena.	2'50

SEMPRE VENDES AL COMPTAT

Se perfuma de franc a tothom amb essències d'Orsay

LIBERTÉ, FRATERNITÉ L... EGALITÉ

Chor de prohoms. — Ja no seriem bons republicans si no'ns agradés la igualtat!